

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/68/2020
Identifikačné číslo spisu: 4616010374
Dátum vydania rozhodnutia: 28.02.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Piovartsy
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:4616010374.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Dany Wänkeovej v trestnej veci obvineného H. V. pre zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b), ods. 4 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. e) Tr. zák. a prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák., o dovolaní obvineného H. V. podanom prostredníctvom obhajcu Mgr. Jaromíra Šumu proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 12. júna 2019, sp. zn. 2To/44/2019, na neverejnom zasadnutí konanom 28. februára 2022, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného Františka Mičecha sa odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Topoľčany z 05. decembra 2018 sp. zn. 1T/46/2016 bol podľa § 41 ods. 3 Tr. zák. zrušený rozsudok Okresného súdu Piešťany zo 14. apríla 2016 sp. zn. 16T/1/2016, právoplatný dňa 14. júna 2016 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave zo 14. júna 2016 sp. zn. 6To/24/2016, vo výroku o vine ako aj celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú v uvedenom výroku o vine svoj podklad a obžalovaný H. V. bol uznaný vinným z pokračovacieho zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b), ods. 4 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. e) Tr. zák. v jednočinnom súbehu s pokračovacím prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák. spáchané sčasti v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. a sčasti dokonané, ktorých sa mal dopustiť na skutkovom základe, že:

hoci bol trestným rozkazom Okresného súdu Žiar nad Hronom z 27. augusta 2014 sp. zn. 1T/78/2012, právoplatným 17.09.2014, odsúdený pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. a) Tr. zák.,

l/ v presne nezistenom čase od 00.00 hod. do 03.20 hod. dňa 08.12.2015 v S. Y. neoprávnene vnikol do rodinného domu č. XXX patriacemu W. A., nar. XX.XX.U. a D. A., nar. XX.XX.XXXX, obaja trvale bytom S. Y. XXX tak, že nezisteným spôsobom prešiel na pozemok domu, kde odistil zaist'ovaci mechanismus na pivnicnom okne domu otvorenom na ventilačku, následne vošiel do pivnicných

priestorov domu ako aj na vyššie poschodie (prízemie domu), odkiaľ z predsiene z peňaženky v dámskej kabelke odcudzil peňažnú hotovosť vo výške 40,- eur, z kuchyne šálku s peňažnou hotovosťou vo výške 65,- eur, 3 ks zlatých dámskych prsteňov v hodnote 300,- eur, potravinársky tovar v hodnote 30,30 eur, z kotelne v pivnici príklepovú vrtačku zn. Makyta v hodnote 99,90 eur a plátennú modrú tašku s nápisom Schunk, pričom potravinársky tovar a vrtačku v kufríku si nachystal von pod otvorené pivničné okno, avšak uvedené veci už neodniesol, nakoľko v čase o 03.20 hod. bol pri krádeži vyrušený poškodeným W. A., na čo z miesta činu ušiel,

2/ dňa 10. decembra 2015 v presne nezistenom čase prišiel do obce M. K. osobným motorovým vozidlom značky Škoda Felícia, červenej farby, evidenčné číslo D. XXX F., kde následne v čase približne o 00:28 hodine na F. L. s úmyslom prisvojiť si cudzí majetok, vstúpil cez uzamknutú bránu, ktorú si otvoril kľúčikom zasunutým zvnútra zámku, do predzáhradky rodinného domu s popisným číslom XXX vlastníka M. V. s manželkou, skadiaľ následne vnikol na dvor rodinného domu s popisným číslom XXX/XX vlastníčky D. D. takým spôsobom, že prekonal oplotenie medzi pozemkami vysoké 142 cm a následne popri rodinnom dome s popisným číslom XXX/XX prešiel betónovým chodníkom k zadnej časti domu a ďalej do zadnej časti dvora, kde ho spozoroval poškodený V. D., ktorý tam H. V. v čase o 00:30 hodine obmedzil na osobnej slobode tak, že ho chytil za bundu, stiahol ho na zem a nakoľko H. V. kládol aktívny odpor a snažil sa z miesta ujsť, tak ho poškodený V. D. priklákol na zem a v čase o 00:40 hodine bol H. V. zadržaný príslušníkmi Obvodného oddelenia Policajného zboru Vrbové.

Za to mu bol podľa § 212 ods. 4 Tr. zák. s použitím § 41 ods. 1, ods. 3, § 36 písm. k), § 37 písm. h), písm. m) a § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák. uložený spoločný trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov a 4 (štyri) mesiace.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. bol na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. b) Tr. zák. mu bol uložený trest prepadnutia vecí: 1 kus dláto s bielou plastovou rukoväťou, 1 kus modro-čierne kombinačky, 1 kus dláto s drevenou rukoväťou, 1 kus červeno-modré kombinačky, 1 kus skrutkovač čierny, 1 kus žltó-červené kombinačky, 1 kus červený nôž na rezanie skla, 1 kus červené ihlové kombinačky, 1 kus čierne gumové kladivo, 1 kus kovová rúčka z dverí, 1 kus modré kombinačky, 2 kusy čierne skrutkovače so žltým vrškom, 1 kus kovový krížový skrutkovač, 1 kus červený skrutkovač, 1 kus modrý skrutkovač, 1 kus Čierny skrutkovač, 1 kus čierno-žltý skrutkovač, 1 kus červené kliešte,

Podľa § 60 ods. 5 Tr. zák. sa vlastníkom prepadnutých vecí sa stal štát.

Podľa § 288 ods. I Tr. por. poškodená P. - B. W., a. s., bola s nárokom na náhradu škody odkázaná na civilný proces.

Na podklade odvolania obvineného voči uvedenému rozsudku okresného súdu Krajský súd v Nitre uznesením z 12. júna 2019, sp. zn. 2To/44/2019, rozhodol tak, že podľa § 319 Tr. por. odvolanie obvineného zamietol, pretože nebolo dôvodné.

Proti uzneseniu krajského súdu podal obvinený H. V. dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), písm. h) a písm. i) Tr. por., následne doplnené prostredníctvom okresným súdom ustanoveného obhajcu Mgr. Jaromíra Šumu.

Po rekapitulácii doterajšieho priebehu konania, obvinený poukázal na novelu Tr. zák. č. 214/2019 Z. z. a stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované pod č. 116/2012 v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu, ako aj na jeho žiadosť o zmenu právnej kvalifikácie trestného činu na prečin podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák. Pripomenul výpoveď poškodeného W. A. z 08. decembra 2015 v ktorom stotožnil H. A. ako páchatel'a na základe postavy a miesta kde utekal. Keďže bolo okno otvorené na vetračku s mechanizmom, ktoré bolo možné ľahko otvoriť bez použitia sily, išlo podľa jeho názoru o

prekážku symbolického charakteru, ktorá nie je zabezpečovacia prekážka v zmysle § 122 ods. 8 Tr. zák. Podľa obvineného sa súdy nevysporiadali s jeho argumentáciou, nakoľko neuviedli mechanizmus prekonania prekážky, ktorou malo dôjsť k vlámaniu. Ďalej uviedol, že v liste od poškodeného W. A. bola spomenutá fotodokumentácia vyhotovená kriminalistickým technikom J. V., kde pes ukončil pachovú stopu, avšak táto sa v spise nenachádzala. Išlo o plot H. A., ktorý bol od blata a pred ním boli trasologické stopy. Poukázal na výpoveď W. A. z 28. júna 2019, kde stotožnil páchatel'a trestného činu H. A. na základe výšky, postavy, vlasov, chôdze a miesta kde utekal. Napriek tomu neboli v priebehu vyšetrovania vykonané žiadne znalecké posudky z odboru antropológie, kde by znalec mohol porovnať postavu a spôsob chôdze obvineného a H. A. s opisom, ktorý uviedol poškodený. Rovnako nebola vykonaná ani rekonštrukcia skutku a rekognícia osoby páchatel'a. Pripomenul zápisnicu o verejnom zasadnutí Okresného súdu Topoľčany z 25. novembra 2019 o návrhu na povolenie obnovy konania sp. zn. 1Nt/36/2019 a list od W. A. z 12. augusta 2019, kde uviedol, že obvinený nie je páchatel'om, pričom za páchatel'a označil H. A. Obžalovaný uviedol, že poškodený dňa 01. marca 2017 vypovedal na hlavnom pojednávaní, kde sa vyjadroval k popisu páchatel'a, pričom bol prerušený prokurátorom a jeho pozornosť bola odvedená k popisu bránky, pozemku a bolo mu tak zabránené vypovedať na koľko percent ho vylučuje ako páchatel'a. Opätovne poukázal na to, že súdy sa nedostatočne vysporiadali s posúdením vlámania, a to s otvorením okna, ktoré je podľa výpovedí poškodených W. A. a D. A. možné ľahko otvoriť. Vyšetrovatel'ka Policajného zboru, ani prokurátor nezabezpečili odborné posúdenie zamerané na otvorenie mechanizmu okna. Vzhľadom na uvedené považuje obvinený rozsudky za nepreskúmateľné a nezdôvodnené, a teda došlo k porušeniu § 2 ods. 10, ods. 12 Tr. por. Ďalej namietal odborné vyjadrenie k cene odcudzených šperkov bez určenia ich gramáže a ocenenie ďalších odcudzených vecí len na základe vyjadrenia poškodenej a fotografií. Namietal porušenie práva na obhajobu z dôvodu zamietnutia žiadosti o naštudovanie prokurátorského spisu s poukazom na č. 1. 177. Pripomenul uznesenie Okresného súdu Topoľčany z 16. decembra 2016 sp. zn. 1T/46/2016-198, kde bola zamietnutá jeho žiadosť o oslobodenie od povinnosti obhajovania obhajcu JUDr. Martina Válského z dôvodu nedostatočne poskytovaných právnych služieb. Keďže došlo k strate dôvery k obhajcovi, ktorého si v konečnom dôsledku bude platiť sám, bol podľa jeho názoru súd povinný poskytnúť mu iného obhajcu podľa poradia vedeného súdom. Následne uviedol rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Tdo/8/2012 a rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Croissant vs. Spolková republika Nemecko z 25.09.1992.

K svojmu priznaniu a vyjadreniu ľútosti na hlavnom pojednávaní dňa 01. marca 2017 uviedol, že toto vykonal za účelom miernejšieho trestu, nakoľko bol toho názoru, že akákoľvek jeho snaha sa účinne brániť bola zbytočná. S prokurátorom sa pokúsil uzavrieť dohodu o vine a treste, avšak nesúhlasil s právnou kvalifikáciou, pretože skutok nepovažoval za vlámanie. Pripomenul znalecký posudok Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru, podľa ktorého izolovaná stopa DNA zaistená pri obhliadke miesta činu obsahovala okrem jeho vzorky aj vzorku minimálne jednej osoby. Poukázal na to, že skutočný páchatel' mohol zobrať vec, ktorá mu patrila a zanechať ju na mieste činu, aby bolo policajné pátranie smerované voči nemu. Podľa názoru obvineného, pachová stopa na zaistenom LED svetidle nie je dôkaz, ktorý by mohol založiť jeho vinu. S poukazom na uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 12. februára 2015 sp. zn. 4To/148/2014 je toho názoru, že na hlavnom pojednávaní nebol produkovaný žiadny priamy usvedčujúci dôkaz, ktorý by ho spájal so spáchaním trestnej činnosti. Poukázal na zaistený cigaretový ohorok z miesta činu spolu s jeho DNA, ktorý však podľa neho nedokazuje kedy a kde bola cigareta fajčená. Rovnako ide o prenosnú stopu, ktorá mohla byť úmyselne prenesená skutočným páchatel'om alebo iným nechceným spôsobom, ako napríklad na topánke. Následne uviedol konštatovanie odvolacieho súdu o nepriamych dôkazoch a ich použití vrátane tam spomínanej judikatúry. Podľa neho zabudol predmetné LED svetlo pri výmene pneumatík. Pri ceste z trvalého bydliska do Nitry nikdy neprechádzal do Horných Obdokoviec, čo je možné dokázať zo zistených mobilných telefónov.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. uviedol, že nebolo vyhotovené odborné vyjadrenie k mechanizmu otvorenia okna za účelom preukázania, či išlo o vlámanie, nebola vykonaná rekognícia páchatel'a poškodeným, absentoval znalecký posudok z odboru antropológie, nebola vykonaná rekonštrukcia spojená s vniknutím do domu, nebolo mu možné nahliadnuť do prokurátorského spisu a bola zamietnutá jeho žiadosť o oslobodenie od obhajovania obhajcom JUDr. Martinom Válským. Zopakoval prerušenie výpovede W. A. vrátane jeho priebehu. Súčasne namieta, že

pred vyhlásením viny súd ho nepoučil o tom, aký trest u neho prichádza do úvahy, a to z hľadiska jeho riadneho označenia, druhu a výmery, neurčil hornú a dolnú hranicu sadzby. Nakoľko súd neprijal vyhlásenie obžalovaného o vine z dôvodu, že neodpovedal kladne na všetky otázky, nebola mu priznaná poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. l), pričom súd sa pri ustálení viny opierať aj o toto vyhlásenie.

V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) namietal uznanie viny podľa § 212 ods. 4 Tr. zák., nakoľko nešlo podľa neho o vlámanie.

K dovolaciu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) uviedol, že jednočinný súbeh trestného činu krádeže a porušovania domovej slobody je vylúčený. Podľa jeho názoru skutok bol nesprávne posúdený podľa § 212 ods. 1 Tr. zák. Súčasne zopakoval svoje tvrdenia o vlámaní a absencii odborného posúdenia.

Na základe uvedeného navrhol, aby dovolací súd rozhodol, že rozsudkom prvostupňového súdu v spojení s uznesením krajského súdu bol porušený zákon v jeho neprospech, nakoľko došlo k porušeniu § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b), ods. 4 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. e) Tr. zák., § 194 ods. 1 Tr. zák., § 2 ods. 1, ods. 2, ods. 7, ods. 10, ods. 12, § 43 ods. 1, ods. 2, § 132 ods. 1 Tr. por. a práva na spravodlivý proces v zmysle Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Súčasne žiadal, aby najvyšší súd predmetný rozsudok a uznesenie zrušil a prikázal súdu prvého stupňa, aby vec znova prerokoval a rozhodol.

Dňa 30. septembra 2020 obvinený podané dovolanie doplnil prostredníctvom obhajcu, kde v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) namietal nezakonzervovanie pachovej stopy, ktorá, ktorá nemohla byť následne porovnaná s jeho pachovou stopou, resp. s pachovou stopou H. A. Následne citoval § 2 ods. 10 Tr. por.

V rámci § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. pripomenul, že Okresný súd Topoľčany na základe jeho žiadosti z 12. novembra 2018 mu neumožnil študovať spis Okresného súdu Piešťany sp. zn. 16T/1/2016. Spis sa v tom čase nachádzal na najvyššom súde. Na uznesení bola na jeho prvej strane dole, rukou písaná poznámka „Zaslané z OS Piešťany, dňa 16.04.2019 na žiadosť predsedníčky senátu“. Podľa jeho názoru mu Okresný súd Topoľčany mal tento spis pred vynesením rozsudku zabezpečiť ako aj spis Okresného súdu Poprad, sp. zn. 5T/56/2017. Pripomenul odôvodnenie rozsudku Okresného súdu Topoľčany, ktorý odmietol návrh obžalovaného, na doplnenie dokazovania zabezpečením celých spisov, Okresného súdu Piešťany, sp. zn. 16T/1/2016, Okresného súdu Poprad, sp. zn. 5T/56/2017 a Okresného súdu Námestovo, sp. zn. 6T/71/2017. V prípade prvých dvoch spisov, tieto nebolo možné napriek snahe súdu pripojiť v dôsledku toho, že boli predložené najvyššiemu súdu a v prípade spisu Okresného súdu Námestovo, vo veci ešte nebolo rozhodnuté. Súd si však zo všetkých troch spisov vyžiadal rovnopisy, prípadne overené fotokópie listín a rozhodnutí relevantných pre rozhodnutie vo veci. Ďalej poukázal na skutočnosť, že v čase rozhodovania Okresného súdu Topoľčany, dňa 05. decembra 2018, tento ešte nemohol mať k dispozícii uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. januára 2019 sp. zn. 6Tdo/15/2018. Okresný súd Topoľčany preto podľa jeho názoru mal ukladať súhrnný trest k rozsudku Okresného súdu Poprad z 10. augusta 2017 sp. zn. 5T/56/2017. Súd neskoršie odsudzujúci nemôže uložiť súhrnný trest bez toho, aby mal k dispozícii trestný spis týkajúci sa prechádzajúceho odsúdenia. Okresný súd Topoľčany ho odsúdil za trestné činy, ktoré boli spáchané skôr (8. decembra 2015 a 10. decembra 2015), ako bol súdom prvého stupňa Okresným súdom Poprad, vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný trestný čin. Okresný súd Poprad vyhlásil odsudzujúci rozsudok z 10. augusta 2017 sp. zn. 5T/56/2017. Okresný súd Topoľčany, skutok nesprávne právne posúdil, pretože podľa jeho názoru mal ukladať súhrnný trest s rozsudkom Okresného súdu Poprad, sp. zn. 5T/56/2017 a aplikovať hmotnoprávne ustanovenie § 42 ods. 1, ods. 2 Tr. zák.

V súlade s ustanovením § 376 Tr. por. prvostupňový súd dovolanie obvineného H. V. spolu s jeho doplnením, doručil na vyjadrenie stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté.

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Topoľčany úvodom písomného vyjadrenia k podanému dovolaniu zrekapitulovala priebeh doterajšieho konania i obsah predmetného dovolania. Nestotožnila sa s názorom obvineného o porušení práva na obhajobu. Pripomenula, že všetky procesné pochybenia, ktoré boli uvedené v uznesení odvolacieho súdu, prvostupňový súd napravil v priebehu ďalšieho dokazovania. V konaní bol vykonaný dostatočný počet dôkazov a to zákonným spôsobom. Poukázala na doznanie obvineného s výhradou len ku kvalifikácii, na základe ktorej nebolo jeho vyhlásenie prijaté podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por. Ďalej upriamila pozornosť aj na svedecké výpovede oboch poškodených a

závery znaleckého posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru Košice ohľadom zaistenia LED svietidla. Zaistená stopa obsahovala DNA, ktorej majoritná časť vykazovala zhodu s DNA profilom porovnáwanej vzorky bukálneho výteru obvineného. Uvedenými, ako aj ďalšími listinnými dôkazmi bol v dostatočnom rozsahu zistený skutkový stav aj ohľadom spôsobu vniknutia obvineného do rodinného domu poškodených, ktorý je možné podľa jej názoru považovať za vlámanie podľa § 138 písm. e) Tr. zák. Nakoľko bol skutkový stav dostatočne zadokumentovaný inými priamymi a nepriamymi dôkazmi, vykonávanie ďalších dôkazov, ktorých sa obvinený domáhal bolo podľa nej jednoznačne nadbytočné. Na základe vykonaného dokazovania súd ustálil právnu kvalifikáciu zodpovedajúcu charakteru protiprávneho konania obvineného, za čo mu bol uložený spoločný trest podľa § 41 ods. 3 Tr. zákona vo vzťahu k odsúdeniu obvineného rozsudkom Okresného súdu Piešťany z 14. apríla 2016, sp. zn. 16T/1/2016. Nakoľko sa obvinený k spáchanému skutku nepriznal v celom rozsahu, považuje postup súdu spojený s nepriznaním poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Tr. zák. za správny. Ohľadom výhrad obvineného, že mu nebolo umožnené študovať prokurátorský spis, poukázala na znenie ustanovenia § 55 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre, podľa ktorého nazeráť do spisu, ktorý vedie prokurátor, môže iba jeho nadriadený prokurátor a so súhlasom nadriadeného prokurátora iný prokurátor, pričom o tejto skutočnosti bol obvinený upovedomený prípisom z 20.01.2017 č. Pv 762/15. Preto navrhla, aby najvyšší súd dovolanie v zmysle § 382 písm. c) odmietol.

Dňa 15. októbra 2020 doručila prokurátorka Okresnej prokuratúry Topolčany vyjadrenie k doplneniu dovolania obvineného. Po stručnej rekapitulácii doterajšieho konania a dôvodov uvedených v doplnení dovolania uviedla, že nie sú splnené podmienky dovolania, ako ich uviedol obvinený a vzhľadom na uvedené sa pridržiava svojho vyjadrenia zo 06. októbra 2020. Záverom zopakovala tvrdenia o dokazovaní, jeho zákonnosti a opätovne navrhla dovolanie obvineného v zmysle § 382 písm. c) odmietnuť.

Vyjadrenia prokurátorky boli následne zaslané ostatným stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté.

Obvinený dňa 22. októbra 2020 doručil prvostupňovému súdu doplnenie dovolania, v ktorom zopakoval svoje stanovisko o nemožnosti nahliadnuť do spisu Okresného súdu Piešťany sp. zn. 16T/1/2016. V danom spise sa podľa neho nachádzajú dôkazy svedčiace v jeho prospech, a to konkrétne záznam o domovej prehliadke uskutočnenej dňa 25. januára 2016 a znalecké vyhodnotenie jeho dvoch mobilných telefónov. Zvyšná časť jeho podania pojednáva o obnove konania sp. zn. 1Nt/36/2019, v ktorom namietal zvukové nahrávky, ich kvalitu, ako aj ďalšie skutočnosti, ktoré už uvádzal v dovolaní a jeho prvom doplnení.

Následne obvinený dňa 30. októbra 2020 doručil Okresnému súdu Topolčany doplnenie dovolania s vyjadrením sa k vyjadreniu prokuratúry, kde namietal absenciu jeho výpovede z pozície svedka, ktorá bola vykonaná dva týždne pred vznesením obvinenia. Zopakoval svoje tvrdenia o žiadosti na výmenu obhajcu, nemožnosti naštudovať prokurátorský spis a nevykonanie rekognície. Ďalej namietal nepoučenie súdom pred odpoveďou na otázku podľa § 333 ods. 3 písm. g) Tr. por., že v danom prípade prichádza do úvahy uloženie spoločného trestu, prípadne aký druh a výška mu hrozí v predmetnej veci pre prípad jeho vyhlásenia o vine. Toto porušenie práva na spravodlivý proces namietal aj pred odvolacím súdom. Následne uviedol, že sudkyňa nepriamo naviedla poškodeného W. A., aby sa na toto pojednávanie nedostavil, nakoľko nebolo pre neho nutné. Zopakoval námietky k obnove konania sp. zn. 1Nt/36/2019 ku ktorým pripojil list poškodeného W. A. z 12. augusta 2019 a zápisnicu z verejného zasadnutia z 25. novembra 2019 sp. zn. 1Nt/36/2019. Ďalej namietal odôvodnenie prvostupňového rozsudku, že ho zo spáchaného skutku usvedčil aj poškodený, čo podporil aj odvolací súd. Poukázal, že jeho priznanie nebolo podporené žiadnym relevantným dôkazom o ktorom môže vedieť len páchatel'. Ďalej namietal aj hodnotenie dôkazov súdom, ktoré považuje za svojvoľné a arbitrárne vzhľadom na výpoveď poškodeného. Zopakoval svoje tvrdenia o cigaretovom ohorku, lampe a jeho DNA nachádzajúcich sa namieste činu.

Okresný súd Topolčany doručil obe doplnenia dovolania ostatným účastníkom, ktorí sa však k ním už

nevyjadřili.

Následně prvostupňový soud předložil spis soudu dovolacímu.

Najvyšší soud zjistil, že vyjadřenia Okresnej prokuratury Topolčany neboli doručené poškodenej P. - B., a.s, a preto ich zaslal s možnosťou vyjadriť sa k nim, pričom poškodená túto možnosť nevyužila.

Obvinený prostredníctvom svojho obhajcu doručil dovolacímu súdu dňa 18. januára 2021 doplnenie dovolania v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., kde na podporu svojich tvrdení uviedol rozsudok Krajského súdu v Nitre z 26. septembra 2018 sp. zn. 3To/75/2018. Následně zopakoval svoje námietky o nesprávne kvalifikovanom trestnom čine podľa § 212 ods. 4 písm. b), pričom poukázal aj na úvahy JUDr. Petra Šamka z 24. septembra 2012 uverejnené v Právnych listoch. V ďalšej časti uviedol rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. mája 2013 sp. zn. 3Tdo/75/2012. Na záver zopakoval svoj návrh rozhodnutia o porušení zákona.

Prokurátorka Okresnej prokuratury Topolčany vo svojom vyjadrení z 02. februára 2021 uviedla, že právna kvalifikácia bola ustálená zákonom predpísaným spôsobom a v súlade so zjednocovacím stanoviskom trestno-právneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 09. decembra 2014 sp. zn. Tpj/53/2013 uvedenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky č. 2/2015. Vzhľadom na uvedené považovala rozhodnutie súdu za zákonné a pridržovala sa svojich predchádzajúcich vyjadrení.

Po doručení vyjadrenia prokurátorky ostatným účastníkom, doručil obvinený prostredníctvom svojho obhajcu dňa 16. augusta 2021 doplnenie dovolania. K vyjadreniu priložil rozsudok Krajského súdu Nitra zo 07. decembra 2018 sp. zn. 2To/93/2018, ktorý podľa jeho názoru je identický vo viacerých významných oblastiach s jeho trestným konaním. V rozsudku je podľa neho spomenuté stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 27. júna 2017 sp. zn. Tpj/55/2016 zaoberajúce sa možnosťou priznania poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. n), písm. l) Tr. zák., a teda ak sa ku skutku prizná a úprimne ho oľutuje a v konaní pred súdom nebude súhlasiť s postupom podľa § 257 Tr. por., musí byť obžalovanému uznaná poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. por. Poukazom na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdneho dvora poukazujúc na princíp právnej istoty sa domáhal zjednocujúceho stanoviska najvyššieho súdu, nakoľko v uvedenom rozsudku Krajského súdu v Nitre sa postupovalo iným spôsobom, ako v jeho prípade. Pripomenul, že v rozsudku prvoinštančného súdu sa uvádzalo, že bol za predchádzajúcich 24 mesiacov odsúdený za prečin krádeže Trestným rozkazom Okresného súdu Žiar nad Hronom z 27. augusta 2014 sp. zn. 1T/78/2012, pričom skutok spáchal dňa 20. apríla 2011. Následně poukázal na odvolanie prokurátora, kde navrhoval mu priznať poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zák., nakoľko sa ku skutku priznal a oľutoval ho, pričom na hlavnom pojednávaní z 05. decembra 2018 už žiadal nepriznať mu žiadnu poľahčujúcu okolnosť. Súd mu vzhľadom na uhradenie vzniknutej škody priznal poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. k) Tr. por. V závere zotrval na svojich doterajších návrhoch a požadoval, aby najvyšší súd vyslovil porušenie zákona v jeho neprospech nepriznaním poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Tr. zák., priznaním príťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Tr. zák. a postupom podľa § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák. a § 319 Tr. por.

Následně obvinený vo svojom doplnení z 18. augusta 2021 uviedol, že obhajca v predošlom doplnení nespomenul všetky skutočnosti, ktoré mu napísal v jeho listoch. Opätovně poukázal na uznesenie Krajského súdu v Nitre z 07. decembra 2018 sp. zn. 2To/93/2018, ktorý pripojil k svojmu podaniu. Podľa jeho názoru rozdielne odôvodnenia tohto uznesenia od uznesenia, v ktorom podal dovolanie je odklonom od zaužívanej súdnej praxe, ústavy a judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, a teda tu vidí rozpor s princípom právnej istoty. Nakoľko v oboch senátoch boli dve totožné sudkyne a časový rozostup medzi jednotlivými rozhodnutiami bol iba 6 mesiacov, považuje predtým uvádzané rozdiely v predmetných rozhodnutiach za diskriminačné. Po poslednej časti navrhol, aby si najvyšší súd vyžiadal spis Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 3T/46/2017, a to konkrétne uznesenie z 20. apríla 2017 o premene podmieneného trestu na trest nepodmienený na základe uznesenia Krajského súdu v Nitre zo

07. decembra 2018 sp. zn. 2To/93/2018.

Obe vyjadrenia boli zaslané ostatným stranám konania, pritom títo sa k nim už nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj len "najvyšší súd") ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) v intenciách § 378 Tr. por. predbežne preskúmal dovolanie obvineného, pričom zistil, že dovolanie proti napadnutému uzneseniu je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.], prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.) a na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Tr. por.) a spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Tr. por.). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1 Tr. por., veta prvá, keďže obvinený pred podaním dovolania využil právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté a nie je daný dôvod na postup súdu podľa § 382 písm. a), písm. b), písm. d), písm. e) ani písm. f) Tr. por. Súčasne však dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú naplnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 Tr. por.

Dovolací súd nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, práve naopak z ustanovenia § 385 ods. 1 Tr. por. *expresis verbis* vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Podľa § 371 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať, ak:

c) zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu,

h) bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa,

i) rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa ustálenej praxe dovolacieho súdu vo vzťahu k výkladu dovolacích dôvodov uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c), písm. h) a písm. i) Tr. por. je potrebné uviesť nasledovné:

Zásadným porušením práva na obhajobu (§ 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.) sa rozumie najmä porušenie ustanovení o povinnej obhajobe, teda stav, keď obvinený po určitú časť trestného konania nemal obhajcu napriek tomu, že ho mal mať, a zároveň orgány činné v trestnom konaní alebo súd, v tomto čase skutočne vykonávali úkony trestného konania, ktoré smerovali k vydaniu meritórneho rozhodnutia, ktoré bolo napadnuté dovolaním. Výnimočne môže ísť aj o iné pochybenie súdu alebo orgánov činných v trestnom konaní, v dôsledku ktorého dôjde k odňatiu alebo znemožneniu riadneho uplatnenia procesných práv obvineného. Zároveň je však potrebné zdôrazniť, že nie každé porušenie práva obvineného na obhajobu môže mať za následok konštatovanie naplnenia dovolacieho dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Zákon totiž výslovne požaduje, aby išlo o porušenie zásadné. Takéto porušenie musí teda kardinálnym, kľúčovým spôsobom zasiahnuť do možnosti obvineného uplatniť svoje základné právo brániť sa proti tvrdeniam obžaloby. Prípadné porušenie práva na obhajobu, pokiaľ sa zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, preto samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Pri posudzovaní, či v tom ktorom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, je potrebné vychádzať zo všetkých okolností a špecifik konkrétného prípadu a tieto individuálne ako aj vo vzájomných súvislostiach vyhodnotiť. Právo na obhajobu treba chápať ako vytvorenie podmienok pre úplné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.

Dovolací dôvod podľa § 371 písm. h) Tr. por. možno uplatniť len v prípade, ak obvinenému bol uložený trest mimo trestnej sadzby ustanovenej v Trestnom zákone alebo obvinenému bol uložený taký druh trestu, ktorý Trestný zákon nepripúšťa. Uložením trestu mimo zákonnej trestnej sadzby sa rozumie uloženie trestu odňatia slobody obvinenému mimo trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom za trestný čin, zo spáchania ktorého bol uznaný vinným, ako aj prekročenie maximálne povolenej výmery trestu. Dovolanie možno podať aj vtedy, ak súd uložil obvinenému taký druh trestu, ktorý Trestný zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku (§ 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.) sa rozumie nesprávne právne posúdenie zisteného skutku alebo nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia. Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie zistenie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin alebo, že išlo o iný trestný čin alebo obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa súdnym skutkom dopustil. Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu [§ 13 až § 15c Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 (§ 24 až § 30 Tr. zák. účinného od 1. januára 2006)], prípadne zániku trestného činu [najmä § 67 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 (§ 87 Tr. zák. účinného od 1. januára 2006)], prípadne pochybenie súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu [§ 35 ods. 1 a 2 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 (§ 41 Tr. zák. účinného od 1. januára 2006)], súhrnného trestu [§ 35 ods. 3 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 (§ 42 Tr. zák. účinného od 1. januára 2006)] a pod. Je však potrebné uviesť, že dovolací súd nepreskúma skutkové zistenia, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie súdu. Nie je tak legitimovaný posudzovať ani úplnosť a správnosť skutkových zistení ustálených súdmi oboch stupňov v pôvodnom konaní, a rovnako ani hodnotenie v tomto konaní vykonaných dôkazov. Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu je teda dovolací súd povinný prezumovať.

Oboznámením sa s obsahom predloženého spisu najvyšší súd zistil nasledovné skutočnosti:

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu uplatnenému podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. potom najvyšší súd v kontexte uvedených zistení považuje za potrebné pripomenúť, že vlastné hodnotenie dôkazov podľa § 2 ods. 12 Tr. por. nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom. Tak, ako pre zisťovanie skutkového stavu veci, aj pre samotné hodnotenie dôkazov platia v trestnom konaní zákonom stanovené pravidlá, podľa ktorých je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu, ktorý je nevyhnutný pre rozhodnutie. Trestný poriadok pritom nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v § 2 ods. 12 Tr. por., v zmysle ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Najvyšší súd v rámci dovolacieho konania nemôže opätovne prehodnocovať vykonané dôkazy podľa predstáv obvineného - dovolateľa, pretože takéto oprávnenie mu zo zákona nevyplýva. Hodnotenie dôkazov totižto nenapĺňa žiadny dovolací dôvod.

Vychádzajúc z uvedeného, najvyšší súd nemohol námietkam obvineného založeným na vlastnom hodnotení výpovedí svedkov, tvrdeniach o možnom prinesení LED lampy a ohorka na miesto činu a na nespokojnosti s rozsahom a obsahom odôvodnenia napadnutého rozhodnutia priznať v rámci dovolacieho konania akúkoľvek relevanciu. Samotné hodnotenie či už rozsahu alebo, v danom prípade najmä výsledkov vykonaného dokazovania a z neho vyplývajúce ustálenie priebehu skutkového deja a ďalších okolností spáchania žalovaného skutku, ako už bolo uvedené, nemôže byť predmetom prieskumnej právomoci dovolacieho súdu.

Zároveň sa k vyššie vymedzeným námietkam obvineného žiada v kontexte dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. poznamenať, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. Vykonanie a hodnotenie dôkazov odlišne od predstáv a želaní obvineného teda nie je porušením práva na obhajobu, a preto nemôže napĺňať ani dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Námietky obvineného k hodnoteniu dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá jeho predstavám, tak svojím obsahom nenapĺňajú nielen obvineným označený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., ale ani žiaden iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

V tejto súvislosti nemožno opomenúť ani skutočnosť, že v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe platí, že nedostatok odôvodnenia rozhodnutia súdu sám osebe nie je dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., ktoré predpokladá porušenie práva na obhajobu len v procesnoprávnom význame a nezahŕňa aj prípady nedostatku odôvodnenia súdneho rozhodnutia (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 17. marca 2009, sp. zn. III. ÚS 83/2009), pričom dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné (§ 371 ods. 7 Tr. por.).

Uplatnenie práva na obhajobu spočíva aj v navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť (§ 272 ods. 3 Tr. por.), alebo rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (§ 274 ods. 1 Tr. por.) [bližšie R 116/2014-I].

Odmietnutím vykonania navrhnutých dôkazov nedošlo k porušeniu práv obvineného, keďže medzi práva obvineného nepatrí vyhovieť všetkým návrhom na vykonanie dokazovania. Je na súdoch zvážiť, či navrhnutý dôkaz považujú za relevantný na zistenie skutkového stavu bez dôvodných pochybností. Ak dospejú k negatívnemu výsledku, sú povinné rozhodnúť o odmietnutí dôkazu.

Obdobný názor zastáva aj ústavný súd. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľne, neudržateľne alebo že boli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (uznesenie ústavného súdu z 31. augusta 2004, SP. zn. IV. ÚS 252/04). Z čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nevyplýva povinnosť súdneho orgánu vykonať všetky dôkazy navrhnuté v trestnom konaní (vrátane výsluchu svedkov), avšak odmietnutie žiadosti obžalovaného o vykonanie ním navrhovaných dôkazov v trestnom konaní musí byť súdom náležite zdôvodnené (uznesenie ústavného súdu z 11. júla 2012, sp. zn. 11. Ús 258/2012).

Dovolací súd z predloženého spisu zistil, že už okresný súd sa zaoberal navrhnutým znaleckým posudkom na objasnenie otvorenia okna a zákonným spôsobom ho odmietol s náležitým odôvodnením, nakoľko ho považoval za nadbytočný, keďže spôsob otvárania okna bol dostatočne preukázaný výpoveďami poškodených, zápisnicou o obhliadke miesta činu spolu s fotodokumentáciou. S názorom prvoinštančného súdu sa stotožnil aj krajský súd podľa ktorého sa okresný súd dostatočným spôsobom vyrovnal s odmietnutím predmetného návrhu na vykonanie dokazovania.

Podľa § 55 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre nazerat' do spisu, ktorý vedie prokurátor, môže iba jeho nadriadený prokurátor alebo so súhlasom nadriadeného prokurátora iný prokurátor.

Vzhľadom na uvedené citované ustanovenie zákona, obvinený nemal nárok na nahliadnutie do prokurátorského spisu. O tejto skutočnosti bol informovaný prípisom okresnej prokuratúry Topoľčany z

20.01.2017 č. Pv 762/15. Z tohto dôvodu najvyšší súd nemôže vyhovieť námietke obvineného k nemožnosti nahliadnuť do prokurátorského spisu.

Žiadosť o oslobodenie od povinnosti obhajovania obhajcu JUDr. Martina Válskeho bola odôvodnená stratou dôvery. Po dôkladnom preskúmaní súdneho spisu, bolo zistené, že obvinený svoju žiadosť pred súdom prvého stupňa odôvodnil stratou dôvery a podnetom na začatie disciplinárneho konania pred Slovenskou advokátskou komorou za nedostatočné právne služby. Zo súdneho spisu vyplýva, že obhajca sa zúčastnil všetkých procesných úkonov v prípravnom konaní, kde aktívne kládol otázky, predkladal návrhy, žiadosti a trikrát navštívil obvineného v ústavoch na výkon väzby z dôvodu porady. Dovolací súd je toho názoru, že neboli preukázané žiadne relevantné dôvody, ktoré by preukazovali alebo prinajmenšom naznačovali dôvody podľa § 43 ods. 1, ods. 2 Tr. por., pre ktoré by obhajca mal byť od svojej obhajoby oslobodený. Súčasne najvyšší súd poukazuje aj na uznesenie Okresného súdu Topoľčany z 16.12.2016 sp. zn. 1T/46/2016, kde obvineného poučil, že ak v prípade absencie závažných dôvodov oslobodenia od obhajoby nesúhlasí s obhajcom, ktorého mu ustanovil, môže si sám zvoliť obhajcu. Vzhľadom na vyššie uvedené, najvyšší súd nemôže akceptovať námietku obvineného o porušení práva na spravodlivý proces zamietnutím jeho žiadosti o oslobodenie od povinnosti obhajovania.

K namietanej absencii poučovanej povinnosti súdu bolo zistené, že predsedníčka senátu prvostupňového súdu dostatočne poučila obvineného o všetkých jeho právach, rovnako aj o vyhlásení o jeho vine. V danom prípade však šlo o hlavné pojednávanie, kde došlo k vyhláseniu obvineného v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por. po ktorom predsedníčka senátu v súlade s ustanovením § 257 ods. 5 Tr. por. [§ 333 ods. 3 písm. g) Tr. por.] oboznámila obvineného s trestnými sadzbami, ktoré zákon ustanovuje za trestné činy jemu kladené za vinu. Z uvedených dôvodov, dovolací súd nemôže túto námietku považovať za naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

S námietkami ohľadom nezabezpečenia všetkých potrebných spisov sa v dostatočnej miere vysporiadal už odvolací súd v rámci odôvodnenia svojho uznesenia na stranách 6 - 7, kde uviedol, že prvostupňový súd pripojil všetky potrebné a dostupné spisy z iných súdov týkajúcich sa predchádzajúcich odsúdení obvineného, aby mohol dôjsť k správne posúdeniu viny, resp. právnej kvalifikácii skutkov, ktoré sú mu kladené za vinu a uloženiu zákonného trestu.

Najvyšší súd musel predovšetkým opätovne pripomenúť, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. predpokladá výlučne chyby právne, teda chyby, ktoré sa dotýkajú právneho posúdenia zisteného skutku v tom zmysle, že tento bol v rozpore s Trestným zákonom posúdený buď ako prísnejší alebo miernejší trestný čin alebo že vôbec nemal byť posúdený ako trestný čin pre existenciu niektorej Trestným zákonom predpokladanej okolnosti vylučujúcej trestnú zodpovednosť páchatel'a alebo protiprávnosť činu. Spomenutý dovolací dôvod je okrem toho daný aj nesprávnou aplikáciou iného hmotnoprávneho ustanovenia, ktorá nemusí bezprostredne súvisieť len s právnym posúdením skutku, ale sa môže dotýkať napríklad rozhodovania o treste či ochrannom opatrení. Predmetný dôvod dovolania ale vylučuje námietky skutkové [§ 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., veta za bodkočiarkou], čo znamená, že nie je prípustné namietat', že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, a tiež hodnotenie vykonaných dôkazov. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. slúži výlučne k náprave hmotnoprávnych chýb.

Z toho vyplýva, že (ani) na podklade tohto dovolacieho dôvodu nie je možné posudzovať a hodnotiť správnosť a úplnosť skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 10 Tr. por., ani preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov podľa § 2 ods. 12 Tr. por., keďže to sú otázky upravené normami procesného práva, a nie hmotným právom. Z uvedeného je zrejmé, že predmetom dovolacieho dôvodu vzneseného podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. môže byť len nesprávne právne posúdenie skutku uvedeného v skutkovej vete rozhodnutia ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré už nie je možné akokoľvek doplniť a meniť.

Pokiaľ ide o výhrady obvineného smerujúce k tomu, že trestný čin nebol spáchaný formou vlámania, je potrebné uviesť, že v tomto prípade ide o posúdenie skutkových okolností, ktorými, ako už bolo vyššie spomenuté sa dovolací súd nemôže zaoberať. Zo znenia ustálených skutkových viet v bodoch 1 a 2 spoľahlivo vyplýva, že obsahuje zákonné znaky trestných činov z ktorých bol obvinený uznaný za vinného vrátane zákonného znaku závažnejšieho spôsobu konania vlámaním.

Ďalšou námietkou v rámci uvedeného dovolacieho dôvodu bolo tvrdenie obvineného, že nie je možný jednočinný súbeh trestného činu krádeže a obmedzovania osobnej slobody. Dovolací súd k uvedenému musí pripomenúť zjednocovacie stanovisko trestno-právneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 09. decembra 2014 sp. zn. Tpj/53/2013 uvedenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky č. 2/2015, na ktoré poukázala aj prokurátorka vo svojom vyjadrení a podľa ktorého jednočinný súbeh trestných činov krádeže podľa § 212 Tr. zák. a porušovania domovej slobody podľa § 194 Tr. zák. je možný vzhľadom na rôznosť chránených objektov týchto trestných činov. Z uvedeného dôvodu, nie je možné vyhovieť tejto námietke.

Podľa dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por., v prejednávanej veci taktiež uplatneného obvineným, dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa. Zo znenia citovaného ustanovenia vyplýva, že pre naplnenie tohto dovolacieho dôvodu sa vyžaduje, aby v prerokúvanej veci bol obvinenému uložený taký druh trestu, ktorý zákon nepripúšťa alebo bol trest uložený mimo rámca trestnej sadzby. Iné pochybenie spočívajúce v nesprávnom vyhodnotení kritérií uvedených v § 34 až § 39 Tr. zák. a v dôsledku toho uloženie neprimerane prísneho (alebo naopak mierneho) trestu, nie je možné dovolaním vytykať prostredníctvom uvedeného dovolacieho dôvodu. Obvinený môže namietať len nezákonne uložený trest mimo hraníc trestnej sadzby, prípadne neprípustný trest, nie však voľnú úvahu súdu pri ukladaní trestu a hodnotenie svojej osoby, pokiaľ je trest uložený v rámci zákonom určenej trestnej sadzby.

S poukazom na vyššie uvedené, dovolací súd nemôže skúmať priznanie alebo nepriznanie poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, ktorých priznania alebo nepriznania sa dovolateľ domáhal.

Za spáchané úmyselné trestné činy Okresný súd Topoľčany obvinenému vo vzťahu k skutku, pre ktorým bol Okresným súdom Piešťany sp. zn. 16T/1/2016 v spojení s Krajským súdom v Trnave odsúdený, uložil spoločný trest podľa § 41 ods. 3 Tr. zák., v zmysle ktorého ak súd odsudzuje páchatel'a za ďalší čiastkový útok, ktorý tvorí súčasť pokračovacieho trestného činu, za ktorého iný čiastkový útok bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok, ktorý už nadobudol právoplatnosť, zruší v rozsudku skorší výrok o vine o pokračovacom trestnom čine a trestných činoch spáchaných s ním v jednočinnom súbehu, celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú v uvedenom výroku o vine svoj podklad. Súd pri viazanosti skutkovými zisteniami v zrušenom rozsudku znova rozhodne o vine za pokračovací trestný čin vrátane nového čiastkového útoku, prípadne za trestné činy spáchané s ním v jednočinnom súbehu, ako aj o spoločnom treste za pokračovací trestný čin, ktorý nesmie byť miernejší než trest uložený skorším rozsudkom. Súd prípadne rozhodne tiež o nadväzujúcich výrokoch, ktoré majú podklad vo výroku o vine. V tomto prípade bol obvinený odsúdený za ďalší čiastkový útok, ktorý tvoril súčasť pokračovacieho trestného činu, za ktorý bol právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Piešťany zo 14. apríla 2016 sp. zn. 16T/1/2016, v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave zo 14. júna 2016 sp. zn. 6To/24/2016, a teda prvostupňový, ako aj odvolací súd postupovali správne pri uložení spoločného trestu za pokračovací trestný čin. Súhrnný trest v posudzovanej veci neprichádza do úvahy, a to práve pre odsúdenie obvineného rozsudkom Okresného súdu Piešťany zo 14. apríla 2016, sp. z. 16T/1/2016, ktorým bol prerušený súbeh trestných činov obvineného s trestnými činmi za ktoré bol odsúdený Okresným súdom Poprad z 10. augusta 2017 sp. zn. 5T/62/2017

Najprísnejšie trestným činom bol zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b), ods. 4 písm. b) Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005, za ktorý Trestný zákon účinný do 31. decembra 2005 ustanovuje trestnú sadzbu 3 až 10 rokov (§ 212 ods. 4 písm. b). Nakoľko obvinený bol za predchádzajúci trestný

čin krádeže v štádiu pokusu a prečin porušovania domovej slobody odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 2 roky a 6 mesiacov sa mal obvinenému ukladať spoločný trest odňatia slobody v rozpätí trestnej sadzby 3 až 10 rokov. Pri určení trestu odňatia slobody vo výmere skôr uvedenej trestnej sadzby, teda v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby, preto dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. nemôže byť naplnený. Ako už totiž bolo uvedené, dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. možno rozhodnutie (úspešne) napadnúť, len ak bol obvinenému uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa. V posudzovanom prípade je však evidentné, že sa o takúto situáciu nejedná. Obvinenému bol uložený druh trestu, ktorý zákon umožňuje uložiť pre trestný čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, pričom tento mu bol uložený aj v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby.

Z uvedeného je zrejmé, že obvinenému bol uložený trest v zákonom ustanovenej trestnej sadzbe a takého druhu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin pripúšťa. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. preto tiež nie je daný.

Obvinený v zmysle § 2 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. žiadal, aby bol jeho skutok posudzovaný podľa 214/2019 Z. z.. Tu je však potrebné pripomenúť, že uvedený zákon z 26. júna 2019 nadobudol účinnosť dňa 01. augusta 2019, pričom k odsúdeniu páchateľa došlo rozsudkom Okresného súdu Topoľčany z 05. decembra 2015 sp. zn. 1T/46/2016 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre z 12. júna 2019, sp. zn. 2To/44/2019, a teda v danom prípade nie je možné aplikovať zákon č. 214/2019 Z. z., nakoľko uznesenie odvolacieho súdu bolo vydané pred účinnosťou tohto zákona.

Len pre úplnosť musí najvyšší súd poukázať, že ostatné dovolateľom uplatnené námietky smerovali k polemike s názormi súdov nižšieho stupňa a tým aj k správnosti zistenia skutkového stavu. Ten by však bolo možné napádať jedine podľa § 371 ods. 3 Tr. por. prostredníctvom dovolania ministra spravodlivosti, ktorý však koná iba na podnet. Navyše hodnotenie dôkazov spôsobom, ktorý by zodpovedal predstavám obvineného, nepatrí pod žiadny dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 Tr. por..

Záverom dovolací súd dodáva, že pokiaľ ide o podania spísané výhradne obvineným, tie nespĺňajú kvalitatívne kritérium požadované ustanovením § 373 ods. 1 Tr. por., v zmysle ktorého môže obvinený podať dovolanie, respektíve aj akékoľvek iné podanie, len prostredníctvom obhajcu. Najvyšší súd aj napriek tomu, rešpektujúc nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 21. januára 2010, sp. zn. IV. ÚS 305/09, pri svojom rozhodovaní prihliadol na ich obsah, v značnej časti totožný s obsahom dovolania podaného prostredníctvom obhajcu, pričom ani výhrady dovolateľa, neuvádzané v podaní obhajcu, nemali, s ohľadom na vyššie uvedené závery vyslovené na margo nenaplnenia dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. h) Tr. por., dopad na zmenu rozhodnutia o tomto dovolaní.

Na podklade týchto úvah Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.